

3

Ce putem spune despre

Judecătorul care este la ușă?

Iacov 5:9

Ce-aș face
Dacă Cristos ar veni mâine?
Aș trece
În țara luminii strălucitoare,
Depart de lupta vieții muritoare;
Și aș sta plin de-ntristare în fața Domnului,
În albastrul cerului!

Ce-ar fi
Dacă pe Mântuitorul L-aș întâlni?
Aș plânge,
Cu rușine și inima mea s-ar frânge,
După ce mi-am trăit viața mea în lume
Și fără să mai pot eu ceva să refac
Din trecutul meu murdar?

„Venirea Domnului se apropie!”

Semnele vremurilor nu pot fi confundate.

În toată lumea, calea este pregătită pentru venirea
Anticristului.

Cele din urmă zile, cu imoralitățile și viciile lor sunt aici.
Poporul ales își întoarce fața înspre Sion.

Lumea politică este coaptă pentru înălțarea imperiului federal cu zece coarne.

Multitudinea invențiilor moderne vestesc că recolta pământului este coaptă.

Strigătul „Iată, vine mirele” se adresează tuturor și mai ales scriitorului acestor cuvinte, în timp ce cartea profețiilor lui Dumnezeu, pecetluită până la sfârșitul vremurilor, se deschide acum.

Văzând cum toate aceste semne ale revenirii lui Cristos pe pământ se descoperă într-un ritm atât de alert și sigur, știm că răpirea sfinților, împreună cu marșul lor spre cer este și mai aproape.

Cât de curând, dar nu se știe,
 Și e cu mult mai bine așa;
Și totuși, ora e târzie,
 Dar așteptăm cu dor venirea.

Va fi la prânz sau dimineață,
 Dar în curând va fi, e sigur.
Când lumea bâjbâie în ceață,
 Noi așteptăm privind la ceruri.

Chiar El ne-a spus că va veni,
 Ca să ne ia pe noi la Sine,
Ne-am achitat-a noastre datorii
 Și-L așteptăm cu dor să vină.

Oprindu-ne, pentru o clipă, să meditam la realitatea slăvită a venirii iminente a lui Cristos, suntem captivați de cuvintele

celui de-al șaptelea înger din Apocalipsa (11:15-18). Cuvintele lui strălucesc înaintea ochilor noștri.

„Îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Cristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu și au zis: Ți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să distrugi pe cei ce distrug pământul!”

Îngerul a văzut dinainte și a vestit că „împărățiile lumii au devenit împărățiile Domnului nostru și ale Cristosului Său”. După aceasta, a continuat cu o prezentare condensată a evenimentelor care vor preceda această împlinire glorioasă.

A spus:

„Neamurile se mâniaseră”.

„A venit mânia Ta.”

„A venit vremea să judeci pe cei morți.”

„(A venit vremea) să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari.”

„Și să distrugi pe cei ce distrug pământul.”

Oprește-te și cugetă la aceasta! „Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea și munca dragostei voastre.” El vine și răsplata Lui este cu El ca să dea fiecăruia potrivit lucrării lui.

Ceea ce am dori să accentuăm cu privire la venirea Domnului este rezumat în următoarea afirmație uluitoare din cartea Iacov:

„JUDECĂTORUL ESTE CHIAI LA UȘĂ.”

În primul rând, Dumnezeu îi mângâie pe sfinții prigonți și lipsiți cu realitatea venirii apropiate a lui Cristos: „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.” (Iacov 5:7-8).

După aceea, îi avertizează pe sfinții care cârtesc, prin cuvintele:

„Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți condamnați” (Iacov 5:9).

Apoi, Dumnezeu spune:

„IATĂ CĂ JUDECĂTORUL ESTE CHIAI LA UȘĂ.”

În aceste zile din urmă, avem nevoie de o perspectivă largită și scripturală asupra lui Cristos, ca Judecător, la venirea Lui.

Dacă ar apuca înțelesul mai deplin al faptului că „Judecătorul este chiai la ușă”, sfinții ar trăi mai prevăzători și într-un mod mai consistent.

1. La venirea Lui, Cristos îi va judeca pe sfinți la Bema Lui, în văzduh (2 Corinteni 5:10).

2. În timpul Necazului cel Mare, Cristos îi va judeca pe locuitorii pământului pentru răutatea lor (Apocalipsa 11:18).

3. Când va reveni pe pământ, Cristos îi va judeca pe cei din Israel care vor fi în viață (Isaia 28:17).

4. După ce va păși pe Muntele Măslinilor, Cristos va judeca națiunile pentru modul în care i-au tratat pe evrei (Matei 25:31-46).

5. În timpul domniei Lui pe tronul lui David, Cristos va judeca lumea (Isaia 9:6; Faptele Apostolilor 17:31).

În acest fel, vedem, dincolo de orice îndoială, caracterul

de judecător al lui Cristos. Cu toate acestea, în acest studiu, trebuie să ne concentrăm asupra unui singur aspect: judecata de la Bema, sau judecata tuturor credincioșilor la venirea lui Cristos. Scaunul Lui de Judecată nu va fi așezat nici pe pământ, nici în cer, ci în văzduh. La venirea lui Cristos pentru sfinții Lui, acolo vor fi răpiți toți cei în Cristos, atât cei morți, cât și cei vii.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, intenția noastră este să ne concentrăm îndeosebi asupra acelei etape a Scaunului de Judecată a lui Cristos care are de-a face cu robii Săi netrebnici.

Cântarea celor care au primit răsplata pentru că au făcut binele sună mult mai plăcut. Durerea celor care au făcut răul este un subiect mai necesar.

Gândiți-vă pentru o clipă! Majoritatea sfinților este formată din cei spirituali sau din cei carnali? Din cei buni sau din cei răi? Din cei care slujesc sau din cei care lenevesc?

Este bine să-i felicităm pe cei credincioși, dar este la fel de necesar să-i avertizăm pe cei slabi. Vom încerca să facem acest lucru din urmă.

„Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Fiindcă este scris: «Pe viața Mea Mă jur», zice Domnul, «că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu.» Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu. Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții. Ci mai bine judecați să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire.”

Trei afirmații ies în evidență:

1. Cu toții vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Cristos.

Nimeni nu va putea scăpa.

Aici, jos, putem lipsi de la adunarea sfinților, dar acolo, sus, va trebui să stăm înaintea lui Cristos.

2. Ne vom pleca genunchii și vom mărturisi, cu gura noastră, înaintea lui Dumnezeu.

Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit; nimic ascuns care nu va fi adus la lumină. Întreaga istorie a vieților noastre de creștini va fi, pe deplin, expusă.

3. Fiecare va da socoteală despre sine însuși.

Tot ce am făcut va fi arătat înaintea Lui. Consemnarea isprăvnicii noastre va fi prezentată.

Este ușor să arăți faptele rele ale altuia. La Bema vom da socoteală pentru faptele noastre și numai pentru ale noastre.

Având în vedere aceste trei certitudini viitoare, prezentate mai sus, Duhul face două lucruri:

1. Întreabă: „Pentru ce judeci tu pe fratele tău?” sau „Pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău?”.

Dacă am trăi în lumina scaunului de judecată al lui Cristos, care va urma și unde va trebui să dăm socoteală de ce am făcut, am face curat mai degrabă în dreptul casei noastre decât în dreptul casei fratelui nostru.

Cristos ne-a dat niște revelații uluitoare cu privire la această fază a judecății de la Bema.

2. Ne mustră cu blândețe: „Să nu ne mai judecăm dar unii pe alții”.

Și de ce am face-o? De prea multe ori, în cele ce-i judecăm pe alții ne condamnăm, din păcate, pe noi înșine pentru că facem aceleași lucruri.

1. Cristos așează un fundament al judecății raportat la ofense.

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsurați măsurați, vi se va

măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau cum poți zice fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, când colo, tu ai o bârnă într-al tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:1-5).

Acest pasaj nu are nevoie de niciun comentariu. Sensul este exact cel dat de cuvintele: Domnul nostru ne va judeca potrivit modului în care noi îi judecăm pe alții.

2. Cristos prezintă condiția iertării divine.

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6:14-15)

Un călător nu poate înțelege greșit sensul acestui pasaj. Este acesta: dacă noi nu iertăm, nu vom fi iertați. Și ce se întâmplă dacă nu suntem iertați? Pur și simplu trebuie să plătim prețul.

3. Cristos descoperă pe deplin roadele unui duh neiertător.

A. El ne-a dat porunci cu privire la atitudinea noastră față de un frate care greșește împotriva noastră.

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.” (Matei 18:15-16)

Observați că interacțiunile cu un frate care greșește trebuie să fie, la început, „între tine și el singur”. Nu îndrăznim să expunem păcatele altuia înaintea tuturor.

B. Ne-a lăsat un principiu cu privire la iertarea fratelui care greșește împotriva noastră.

„Atunci, Petru s-a apropiat de El și I-a zis: «Doamne, de

câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?» Isus i-a zis: «Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte» (Matei 18:21-22).

Ar fi bine ca cel care caută iertarea să-și aducă aminte că acest „șaptezeci de ori câte șapte” este standardul lui Dumnezeu și ne este dat pentru a asculta de el.

C. Ne-a spus o pildă care ilustrează metoda prin care Dumnezeu îl va pedepsi pe sfântul neiertător.

Pilda a fost spusă ca răspuns la întrebarea lui Petru: „De câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea?” Iată pilda:

„De aceea, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de galbeni. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea, și să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat și a zis: «Doamne, mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti tot». Stăpânul robului aceluia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria. Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator cu o sută de lei. A pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: «Plătește-mi ce-mi ești dator»” (Matei 18:23-28).

Ce nepotrivit ca cineva care tocmai a fost iertat să spună: „Plătește-mi!”

„Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: «Mai îngăduie-mă, și-ți voi plăti». Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult și s-au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci, stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: «Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se

cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?» Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:29-35).

De multe ori când oamenii se mânie pe alții se laudă cu acest lucru și se încurajează spunând: „Este felul meu de a fi”. Cred că este amuzant. Te justifici atunci când te aprinzi de mânie și nutrești amărăciune în inimă și un duh mânios față de fratele tău?

Domnul ți-a iertat o datorie foarte mare. N-ai fi putut plăti niciodată ce l-ai datorat. A mers la cruce și a murit pentru tine. Te-a iertat, fără plată, după ce a luat asupra Lui povara care ți se cuvenea și ți-a purtat rănilor. A deschis gratiile temniței și te-a eliberat. Ca răspuns, îl vei apuca pe fratele tău, care-ți datorează atât de puțin și-l vei arunca în închisoare?

Robul din pildă care-și aruncase propriul lui rob în temniță până când va plăti tot ce datora a fost și el aruncat în temniță. Ascultați concluzia lui Cristos: „Tot așa vă va face și Tatăl vostru cel ceresc”. Credeți că puteți fi neiertători și totuși să scăpați de condamnarea lui Dumnezeu?

Rețineți, harul nu este o scuză pentru desfrânare. Harul nu permite niciodată ura împotriva fratelui.

Cât de des ar trebui să-l ierți pe fratele tău?

Depinde:

Cât de des te-a iertat Domnul pe tine?

Datoria ta a fost foarte mare,

Și totuși tu ai parte de iertare!

Nu-l vei ierta atunci pe fratele tău,

Care te insultă?

Sau poate-l vei arunca în temniță,
Făcându-l să se-ngrozească de cruzimea ta,
Până va plăti tot ce ceri?

Dacă nu-l ierți pe fratele tău,
Cum vei fi tratat?
Domnu-ți va face cum tu ai procedat,
Te va pedepsi să dai ce-ai datorat;
Ce face El este drept și-adevărat.

Este o legătură vitală între avertismentul final al lui Cristos de la Matei 18:34-35 și cuvintele de la Romani 14. Observați ultimul verset al pildei:

„Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora” (Matei 18:34).

După aceea, după cum vă puteți aduce aminte, urmează aceste cuvinte șocante și solemne:

„Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:35).

Este evident că Domnul îl pedepsește sever pe sfântul neiertător, dar când și unde?

Fără îndoială că în această viață, căci este scris:

„Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: Fiul meu, nu disprețui pedagogia Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul disciplinează pe cine-l iubește și bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:5-7).

Dar dacă un copil al Domnului nu culege roadele nuielui Tatălui lui? Dacă nu beneficiază de pe urma corecției Tatălui lui și nu culege, nici după aceea, roada pașnică a dreptății? Ce se întâmplă în acest caz? Dacă continuă în căile lui rele?

Tocmai cu privire la acest caz sună avertismentul de la Romani 14. Să citim din nou versetul 10:

„Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Cristos” (Romani 14:10).

În primul rând, având în vedere că fiecare trebuie să dăm socoteală pentru propriile noastre fapte, suntem întrebați cu privire la judecarea fraților. Apoi, în versetul 13, suntem îndemnați să nu mai judecăm pe nimeni altcineva.

Pe de altă parte, la Romani 15:7 suntem sfătuiți:

„Așadar primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Cristos, spre slava lui Dumnezeu.”

Să iert? Îi voi face bine vrășmașului meu:

Dacă este flămând, atunci îl voi hrăni,

Dacă însetează, setea-i voi potoli,

Îl voi ierta, cum Domnul Dumnezeu

Mi-a iertat întreg păcatul meu.

Să iert? Vrășmașul meu îmi datorează doar puțin!

Iar dragostea lui Dumnezeu n-o pot uita,

Nu pot uita să îmi achit datoria.

Mai mult dragostea Ta vreau s-o cunosc

Și îndurarea Ta să o vestesc!

II. Scaunul de judecată al lui Cristos așa cum este văzut la 1 Corinteni 3:8-15

„Cel ce sădește și cel ce udă sunt tot una, și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu. După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept,

am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Cristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, își va pierde răsplata. Cât despre el, va fi mântuit, dar ca prin foc.”

„Ziua o va face cunoscută” (1 Corinteni 3:13). Este evident că această zi vorbește despre Scaunul de Judecată al lui Cristos. Acolo își va primi fiecare „răsplata după osteneala lui”.

În pasajul dinaintea noastră:

1. Cei mântuiți sunt împreună lucrători cu Dumnezeu. Noi nu suntem atât de mult lucrători pentru Dumnezeu cât împreună lucrători cu El. Suntem lucrători care zidesc pe Isus Cristos, temelia așezată în mod divin.

Fiind lucrători, trebuie „să luăm bine seama cum zidim”.

2. Sunt prezentate două categorii de materiale. Prima categorie este formată din „aur, argint, pietre scumpe”, iar a doua din „lemn, fân, trestie”.

Prima categorie reprezintă cele „spirituale” care sunt în opoziție cu cele „carnale”. Primele reprezintă slujirea sfinților care „trăiesc potrivit duhului” și care „seamănă în duhul”, celelalte a sfinților care „trăiesc potrivit cărnii” și „seamănă în carne”.

3. Zidirea are două consecințe.

Cel care zidește aur, argint, pietre scumpe „va primi o răsplată”, cel care zidește lemn, fân, trestie „va suferi pierderea”.

Să observăm starea tristă a celui din urmă, a celui care suferă pierderea.

a) Judecata lui este o judecată a focului

„Focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.”

Focul nu distruge nici aurul, nici argintul și nici pietrele scumpe.

Focul mistuie în întregime lemnul, fânul și trestia.

Creștinii carnali stau înaintea Domnului cu mâinile goale, „mântuiți, dar ca prin foc”. N-au niciun trofeu pe care să-l așeze la picioarele Stăpânului lor.

b) Cel a cărui lucrare este arsă suferă pierderea

La începutul vieții lui, Pavel a suferit pierderea tuturor lucrurilor ca să-L câștige pe Cristos. Suferințele lui, pricinuite de pierderea lucrurilor din lumea aceasta, au fost intense; și bucuria lui va fi, dincolo, o desfătare.

Credinciosul carnal își protejează viața de suferința pentru Cristos; respinge crucea în timp ce poartă de grijă cărnii: în acest fel, în ce privește posibilitatea de a căpăta o răsplată, își pierde viața. El va suferi pierdere la venirea lui Cristos. Suferința lui, cu privire la răsplata pierdută va fi tot la fel de reală și de intensă ca suferința lui Pavel pricinuită de pierderea lucrurilor care fuseseră un câștig pământesc.

După cum am cercetat mesajul Domnului privitor la robul neiertător, să analizăm acum două dintre mesajele Lui legate de robul credincios și necredincios.

A. Vom cugeta la pilda talanților, spusă de Cristos pe care o găsim în Evanghelia după Matei.

„Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat. Îndată, cel ce primise cei cinci talanți s-a dus, i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant s-a dus de

a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său. După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteală” (Matei 25:15-19).

Această pildă simplă, dar totuși sublimă, descrie ocupația de acum a sfinților.

Cristos a mers în cer pentru o perioadă nedefinită. Când se va întoarce, îi va chema pe robii Lui ca să dea socoteală. Nu avem timp acum decât pentru robul leneș care a mers și și-a ascuns talantul în pământ. A fost rău și leneș, dar cu toate acestea a fost rob.

Fiecăruia i s-au dat talanții potrivit capacității lui. Stăpânul a plecat și s-a întors „după foarte mult timp”. Atunci a fost momentul în care robii au fost chemați să dea socoteală.

Este ușor să spui că robul cel rău din această pildă îi reprezintă pe cei care nu sunt mântuiți din biserică și nu pe cei mântuiți; pe cei care mărturisesc doar cu gura dar nu au realitatea.

Adevărul simplu este următorul: în primul rând, Domnul nu pune talanții Lui în mâinile celor neregenerați; în al doilea rând, cei care sunt cu adevărat mântuiți, dar care-și ascund talanții în pământ, sunt mulți.

Pe lângă acest lucru, această judecată a faptelor are loc la revenirea lui Cristos când numai cei mântuiți vor fi judecați pentru faptele lor. Judecata faptelor celor răi, neregenerați, are loc la Marele Tron Alb, o mie de ani mai târziu.

Care a fost partea robului rău și leneș? La 1 Corinteni 3:15 el suferă pierdere. La Matei 25:28, în primul rând, își pierde talantul, iar apoi, în versetul 30, scrie că urmează să fie aruncat în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Fără îndoială că o sentință așa de gravă cum este întunericul de afară și plânsul și scrâșnirea dinților ne șochează.

Prin urmare, punem numaidecât următoarele întrebări:

a) La venirea lui Cristos, creștinii vor fi judecați potrivit faptelor lor? Conform multor pasaje din Scriptură, este sigur că așa vor fi judecați.

b) Creștinii neglijenți vor suferi pierderea? Cu siguranță, da.

B. Pilda polilor, spusă de Isus pe care o găsim în Evanghelia după Luca.

Ea a fost spusă pentru că oamenii credeau că „Împărăția lui Dumnezeu are să se arate îndată”.

Iată pilda:

„Deci a zis: Un om de neam mare s-a dus într-o țară depărtată ca să-și ia o împărăție și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli și le-a zis: «Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.» Dar cetățenii lui îl urau și au trimis după el o solie să-i spună: «Nu vrem ca omul acesta să împărătească peste noi.» Când s-a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei din negoț. Cel dintâi a venit și i-a zis: «Doamne, polul tău a mai adus zece poli.» El i-a zis: «Bine, rob bun, fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți.» A venit al doilea și i-a zis: «Doamne, polul tău a mai adus cinci poli.» El i-a zis și lui: «Primește și tu cârmuirea a cinci cetăți.» A venit un altul și i-a zis: «Doamne, iată-ți polul, pe care l-am păstrat învelit într-un ștergar, căci m-am temut de tine, fiindcă ești un om aspru; iei ce n-ai pus și seceri ce n-ai semănat.» Stăpânul i-a zis: «Rob rău; te voi judeca după cuvintele tale. Știai că sunt un om aspru, care iau ce n-am pus și secer ce n-am semănat; atunci de ce nu mi-ai pus banii la zarafi, pentru ca, la întoarcerea mea, să-i fi luat înapoi cu dobândă?» Apoi a zis celor ce erau de față: «Luați-i polul și dați-l celui ce are zece

poli.» «Doamne», i-au zis ei, «el are zece poli.» Iar el le-a zis: «Vă spun că celui ce are, i se va da, dar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are. Cât despre vrăjmașii mei, care n-au vrut să împărățesc eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea»” (Luca 19:12-27).

Omul de neam mare care s-a dus într-o țară îndepărtată este Cristos. Robii sunt sfinții din perioada dintre momentul în care Cristos a mers să fie cu Tatăl și revenirea Lui ca să-i primească pe ai Lui la Sine.

La venirea Lui, Domnul se va uita „cât a câștigat fiecare din negoț”.

Răsplata are de-a face și se învâрте în jurul domniei lui Cristos care este pe cale să fie inaugurată. Și răsplata va fi dată potrivit câștigului fiecăruia.

Robul rău, care și-a învelit polul într-un ștergar este muștrat pentru lenevia lui și i se ia polul.

Putem fi îngroziți, pe drept, de ziua venirii Lui dacă nu ne-am folosit polul.

Rețineți, robul rău din această pildă este acuzat de un singur lucru – că nu s-a ocupat, nu a pus în negoț, nu a folosit polul pentru Dumnezeu.

Nu este un lucru neînsemnat că atât de mulți credincioși își irosesc timpul. Stau pasivi ca și cum n-ar avea nimic de făcut, uitând că Dumnezeu a dat: „fiecăruia lucrul lui” (Marcu 13:34).

Noi suntem „împreună lucrători cu Cristos Isus”. Atunci, cum putem sta inactivi în timp ce câmpurile sunt albe pentru recoltă?

Nu avem nimic de făcut! Avem totul de făcut. Sunt milioane de oameni care n-au auzit de Cristos. În fiecare oraș, sat și comunitate, chiar și din țara aceasta, există locuitori la care nu a ajuns evanghelia și care nu au fost invitați la mântuire.

Dumnezeu să aibă milă de acei creștini care-și încălzesc doar scaunele, având polul învelit într-un ștergar.

Robul care nu face nimic nu are o parte ușoară în ziua revenirii împăratului.

Păcatul se grăbește. Eu nu pot să stau,
Timpul meu nimănui nu vreau să-l dau,
Iar ținta mea de-acum să fie „sus”
Și peste-ntinse mări să mă las dus,
Până când al mântuirii cuvânt
De fiecare va fi cunoscut.
Și datoria mea s-o împlinesc,
Doamne, cu adevărat, eu să lucrez!

O, al meu iubit Mântuitor!
Păzește-mă de lenea fără spor;
Fie acesta jurământul meu,
Ce credincios să-l împlinesc vreau!
Să merg totdeauna unde îmi spui,
Să urmez calea pe care o vrei,
Ca să răsunе laudele Lui
În țara de dincolo, a Domnului.

III. *Scaunul de Judecată al lui Cristos, așa cum este văzut la 2 Corinteni 5:9-11.*

„De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup. Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm, dar Dumnezeu

ne cunoaște bine și nădăjduiesc că și voi ne cunoașteți bine în cugetele voastre” (2 Corinteni 5:9-11).

Am meditat la Judecata de la Bema, în primul rând, în relație cu robul neiertător; în al doilea rând, din perspectiva slujirii. Acum o vom face din perspectiva umblării – „potrivit cu ce a făcut, bine sau rău”.

Înaintea noastră sunt lucruri solemne. În întreaga lume, sunt creștini care au această idee că cei mântuiți pot trăi cum le place, iar acest lucru nu va avea nicio importanță când vor sta la Bema.

1. Dumnezeu ne cheamă la o trăire sfântă.

În ce privește mântuirea, harul este deplin și fără plată. Însă, potrivit cu ceea ce scrie la Tit 2:11-12, „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață [*ne instruieste*] s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie”.

Este posibil pentru creștini să umble după diverse pofte, dar ei ar trebui „să-și răstignească carnea împreună cu patimile și poftele ei”.

Este posibil pentru creștini să păcătuiască, dar, Dumnezeu a scris: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți”.

Este posibil pentru creștini să se poticnească și să ezite pe cale, dar, Dumnezeu a spus: „Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere (poticnire)”.

Doamne, să trăiesc așa cum mărturisesc,
Să am credința pe care eu o vestesc,
În viață, în vorbire eu să mă sfințesc;
Doamne, păstrează-mă adevărat,
Să respect atent învățătura,

Să-mi împodobească crezul viața,
Să-mplinesc aproapei nevoia
Prin ceea ce spun și ceea ce fac!

2. Ambiția lui Pavel era aceea de a-I fi Lui plăcut atunci când va sta la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

A spus: „De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă” (2 Corinteni 5:9).

Ne silim noi să rămânem aprobați?

La 1 Corinteni 9:24-27, vorbind despre a alerga în așa fel încât să primească premiul care nu veștejește, Pavel a spus: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu descalificat” (1 Corinteni 9:27).

Alergăm noi, în mod intenționat și hotărât în acest fel?

Este o ambiție sfântă să te silești să primești aprobarea lui Cristos la Bema.

Petru a vorbit în Duhul despre a ne „da toate silințele” că să adăugăm acele lucruri spirituale, „pentru că” a continuat el:

„În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos” (2 Petru 1:11).

Să lupt în așa fel, încât să primesc mărturia,
Printre cei mai buni ai Tăi, numai în alb îmbrăcat,
Să port o cunună de slavă strălucitoare,
Să intru cu Tine, la bucuria Ta chemat.

Să alerg în așa fel, încât să fiu aprobat,
Niciodată abătut de vrășmașii mei din luptă,

Să port apoi laurii unui învingător,
Cununa slavei care nu moare niciodată.

3. La Scaunul de Judecată al lui Cristos vom primi potrivit cu ceea ce am făcut în trup, bun sau rău.

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10).

(a) Vom primi pentru binele pe care l-am făcut.

Nimeni nu va ezita să spună un „Amin!” din toată inimă. Da, și toți îi vor însoți și cu un „Aleluia!” plin de entuziasm.

Cu toții credem și cu toții ne bucurăm de răsplătirea pentru binele pe care l-am făcut.

(b) Vom primi pentru răul pe care l-am făcut.

Acum ezitam. Nu aud niciun „Amin!” Dimpotrivă, mulți încep să tremure. Ce credeți, la judecata din văzduh, sfinții vor primi potrivit răului pe care l-au făcut? Conform acestui pasaj, da.

Întrebarea care se pune este: ce vor primi? Cu siguranță nu cununi sau slava împărăției.

Orice copil, crescut corespunzător, îți va spune ce primește pentru comportamentul rău... va spune, „O bătaie”.

Încă eziți. Te-ai gândit că la Scaunul de Judecată al lui Cristos nu va fi nicio întristare. Te-ai gândit că acolo nu va fi nicio pedeapsă și, cu siguranță, nu va fi plâns și scrâșnirea dinților.

Dacă ar fi așa, ce a vrut Duhul Sfânt să ne transmită când Pavel, după ce a spus că „fiecare va primi potrivit cu ce a făcut, bine sau rău”, a adăugat, „cunoscând frica Domnului, îi convingem pe oameni”?

Ce vrea să însemne ceea ce scrie la 1 Corinteni 9:27? „Ci

mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu descalificat.”

Să fii dezaprobat sau descalificat la Scaunul de Judecată al lui Cristos nu este un motiv de bucurie, ci ar putea provoca cu ușurință plânsul și jalea.

Ce vrea să însemne ceea ce scrie la 1 Ioan 2:28? „Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și la venirea Lui să nu rămânem de rușine și depărtați de El.”

Între sfinții care vor fi rușinați înaintea Lui, când va veni, vor fi cântece și strigăte de bucurie sau întristare și oftaturi?

Încă eziți să accepti cuvintele Duhului de la 2 Corinteni 6:9 legate de faptul că te vei înfățișa înaintea Bemei pentru a primi pentru răul pe care l-ai făcut?

Întregul Cuvânt al lui Dumnezeu certifică adevărul fiecărei afirmații din Cuvânt. Să citim de la Coloseni 3:24-25: „Ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Cristos. Căci cine face răul va primi plata după răul pe care l-a făcut; și nu se are în vedere fața omului” (trad.).

Ar putea fi vreun verset mai clar ca acesta? „Cel care face răul va primi după răul pe care l-a făcut.”

Răspunzi spunând că păcatele noastre au fost așezate sub sânge când am fost mântuiți și au dispărut pentru totdeauna? Acest lucru este glorios de adevărat. Dar cum rămâne cu răul pe care l-am făcut de când am fost mântuiți?

Insiști că: „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”? Răspundem: „Cu siguranță”. Dar cum rămâne cu păcatele nemărturisite?

La 1 Corinteni 11:31 scrie: „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați”.

Dacă nu ne judecăm singuri atunci: „iată că Judecătorul este chiar la ușă”.

Crezi că un Judecător drept va ignora purtarea noastră rea, nemărturisită?

Ce va avea rolul decisiv la Scaunul de Judecată al lui Cristos: mila sau dreptatea? „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?”

Ar fi drept ca cei dreپți să fie răsplătiți, dar cei nedreپți să rămână nerăsplătiți?

Avraam și Lot vor ajunge să domnească împreună în împărăție?

Atât Pavel, cât și Dima vor primi cununi care nu se pot veșteji?

Credinciosul care a îndurat focul luptei va sta pe același nivel al victoriei împreună cu leneșul care n-a venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celui puternic?

Cel ce a dat bir cu fugiții va moșteni împreună cu învingătorul?

Cel care a părăsit credința va domni împreună cu cel care s-a luptat pentru credință?

La Bema, cel care a trăit pentru bogățiile și slava pământească va fi la fel ca și cel care a socotit lumea ca pe o pierdere și a alergat înainte înspre premiul chemării de sus?

Nu – cel rău va primi pentru răul pe care l-a făcut.

Nu – robul rău va plânge și își va scrâșni dinții văzându-i pe sfinții învingători intrând în împărăție, iar pe el închis afară.

Mântuit? Da, robii răi vor fi mântuiți – mântuiți prin har. Vor avea viața veșnică prin har și vor fi pentru totdeauna cu Domnul; dar, vor fi mântuiți ca prin foc.

Mântuit? Da, mântuit, dar mântuit cu pierderea acelei răsplăți de nedescris care ar fi putut fi a lui.

Mântuit – dar fără a avea parte la domnia în împărăție.

Mântuit – dar fără a cârmui cetăți în împărăție.

Mântuit – dar fără cunună.

Înainte să încheiem, redăm, la fel cum am făcut în primele două secțiuni, înseși cuvintele lui Cristos despre robul cel rău care a început să mănânce și să bea cu bețivii. Se găsesc la Matei 24:42-51:

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar, dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină», dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

1. Robul cel rău din mesajul lui Cristos nu-i poate reprezenta pe cei nemântuiți întrucât a spus: „Stăpânul meu zăbovește să vină”. L-a numit pe Cristos: „Stăpân”. Apoi, vorbind despre Sine, Cristos a spus: „stăpânul robului aceluia”.

2. Păcatul robului rău era un comportament rău provocat de faptul că și-a pierdut nădejdea în venirea iminentă a lui Cristos.

De atunci și până astăzi, pierderea acestei nădejdi duce la încurcături cu lumea. O biserică post-milenară devine o biserică centrată pe lume.

3. Judecata robului rău ne permite să vedem ceva din ce vor primi cei care au făcut răul la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

(a) Îl va tăia în două. N-a avut nicio parte și niciun loc împreună cu robul înțelept.

(b) Și-a primit partea împreună cu fățarnicii – cel puțin nu a fost singur în condamnarea lui.

(c) A avut parte de plâns și de scrâșnirea dinților. Aceasta este numai una dintre cele șapte afirmații similare făcute de Domnul nostru.

Nu putem explica aceste lucruri. Cu toate acestea, acceptăm, desigur, Cuvântul Domnului nostru ca având autoritate și fiind final.

Acceptăm că „Domnul Își va judeca poporul”.

Acceptăm avertismentul lui Pavel: „De aceea cunoscând frica Domnului, îi convingem pe oameni”.

Credem că „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!”; înfricoșător chiar și pentru poporul Lui; înfricoșător atât în viața aceasta cât și la Bema.

În ceea ce ne privește, vom căuta să fim aprobați și nu dezaprobați în prezența Lui.

Tu, care susții că este imposibil pentru credincioșii necredincioși să experimenteze durere și suferință pentru răul lor la Scaunul de Judecată al lui Cristos, ar trebui să cugeți cu atenție și cu o minte deschisă la aceste cuvinte care vin din Însăși inima lui Dumnezeu:

„Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi” (2 Timotei 2:12).

Unii sfinți suferă acum împreună cu El, ei vor domni împreună cu El; unii sfinți (noi) se leapădă acum de El, ei vor fi lepădați la Bema, lor le va fi refuzată domnia.

Este posibil să nu existe echitate în modul în care

Dumnezeu îi va judeca pe robii drepti și pe cei răi?

De exemplu: citim „Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri... și răsplata voastră va fi mare”. Prin urmare, dacă ne urâm vrăjmașii și nu-i iertăm; nu va fi și durerea noastră la fel de mare?

În concluzie, apelăm la cititorii noștri să alerge înainte înspre răsplata cea mai bună a lui Dumnezeu.

Domnul nostru, „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea”. Același gând să fie și în noi.

Moise a acceptat ocară lui Cristos, lepădând bogățiile și plăcerile Egiptului și a făcut toate acestea pentru că „avea ochii pironiți spre recompensa răsplătirii”. Să facem și noi la fel.

Creștinul ar trebui acum s-aleagă,
Cununa să nu și-o piardă,
Ca nu cumva să nu câștige premiul;
Să socotească lumea gunoi,
Să sufere pierdere-apoi,
Dacă dorește răsplătirea cerului.

Trebuie să ias-afară din tabără,
Să-ndure rușinea toată
Care-l așteaptă pe cel credincios;
S-alerge bine în cursă,
Ritmul să nu-l domolească,
Să lase în urmă ce îl atrage-n jos.

Dacă va suferi ocară și rușinea,
Chiar și învinovățirea,
Va domni dincolo cu Domnul împreună,

Dar pe El dacă-L leapădă,
Durerea-i desconsideră,
Atunci Domnul îl va lepăda în slavă.

Inima mea nu mai tânjea
După bucuria Împărăției, am pierdut acea nădejde,
Trăind doar pentru mine, pentru lucrurile trecătoare;
Acum trebuie să plătesc pentru această rea cale
„Ca prin foc” am mântuirea!

Știam eu că va fi așa –
Știam că cei care suferă, care cunosc durerea Lui,
Împreună cu El în Împărăția Lui ei vor domni.
Și numai cei credincioși Împărăția Lui vor dobândi,
Unde-abundă bucuria.

Cum geme duhul meu acum
Văzându-i pe cei încununăți înăuntru mășăluind
Știu că din grupul lor, cu siguranță, parte puteam să fiu,
Încununat împreună cu cei sfințiți, printre heruvimi.
În loc de asta, gem și plâng.

Acum, socot că-i prea târziu –
Cristos a intrat și stă pe tronul lui David, Împărat;
În jurul Lui se strâng toți cei ce sunt vrednici de al
lor Stăpân,
În timp ce eu stau exclus, fără cunună, afară și plâng –
Aș fi putut fi printre ei!